

Oscar Wilde

Sơn Ca và Nụ Hồng Đỏ

Tiểu Yến Tử dịch

Nguyên tác: The Nightingale and the Rose

Nguyên tác: The Nightingale and the Rose

"Nàng hứa sẽ khiêu vũ với tôi nếu tôi đem đến cho nàng những cánh hồng đỏ," Một Sách than van; "nhưng tìm đâu ra trong khu vườn này."

Sơn Ca nghe thấy, nàng nhìn qua tàn lá cây sồi. Trầm ngâm.

"Không có cánh hồng đỏ nào trong khu vườn này!" hấn dấm ngực, long lanh giọt nước mắt trên đôi mắt đẹp. "Ôi, hạnh phúc chỉ cần cái chuyện con con ấy! Ta đã đọc ngàn chân kinh, ta đã thông tất cả bí mật triết lý, vậy mà chỉ vì cánh hồng bé tí xiu làm đời ta khôn khổ."

"À đây là người chân tình," Sơn Ca nhủ thầm. "Hằng đêm ta đã hát vì chàng, cho dù chẳng biết chàng là ai, hằng đêm ta kể lể

chuyện đời chàng cho các vì sao trên cao, và hôm nay ta được thấy chàng. Tóc chàng thấm cụm lan dạ hương, môi chàng thấm tựa niềm khao khát; nhưng dục vọng làm da mặt mất vẻ hồng hào, nổi đau buồn chiếm ngự trên đôi ngài."

"Hoàng Tử sẽ tổ chức dạ hội vào đêm mai," Một Sách lâu bầu, "người con gái tôi yêu sẽ đi cùng tôi. Nếu tôi tìm ra được cánh hồng đỏ, nàng sẽ bên tôi cho đến sáng. Có cánh hồng đỏ, tôi ôm nàng trong vòng tay mê mẩn, nàng sẽ tựa đầu vào vai tôi, những ngón tay mềm mại đan vào nhau. Nhưng nào có nụ hồng đỏ nào nơi đây, tôi đành phải ngồi không, và nhìn nàng đi qua. Nàng sẽ không thêm ngó ngang đến trái tim vỡ của tôi."

"Trời ạ! Đây đúng là kẻ chân tình," Sơn Ca tự nghĩ. "Những gì ta ca tụng lại là điều đau khổ của chàng. Tình Yêu tuyệt vời lắm chứ. Đáng trân trọng ngàn lần hơn bích ngọc, và những viên hột xoàn. Hạt trai và tất cả đá quý cũng có mua được đâu, vì nó có được trưng bày rao bán ở xập nào đâu. Chẳng thể nào mua được tình yêu nơi tay con buôn, cũng chẳng thể cân bao nhiêu tấn vàng cho vừa."

"Những tay nhạc công đại tài sẽ hiện diện," Một Sách than thở,

"và tấu lên những cung nhịp du dương, người con gái tôi yêu cùng tôi lả lướt trong âm hưởng phong cầm và vĩ cầm. Đôi chân nàng sẽ nhẹ như tơ trên sàn nhảy, với tất cả thềm thuồng của kẻ tham dự. Nhưng nàng sẽ bỏ rơi tôi, vì tôi không có cánh hồng đỏ trao cho nàng"; hấn ngã người xuống bãi cỏ, ôm lấy mặt và khóc.

"Tại sao hấn khóc vậy ?" Mối Xanh chống đuôi lên hỏi.

"Nguyên do từ đâu ?" Bướm phẩy đôi cánh dưới ánh mặt trời.

"Ừ nhỉ, vì sao vậy ?" Tím Đại thăm thì hỏi chị hàng xóm.

"Chàng khóc vì không có cánh Hồng Đỏ," Sơn Ca trả lời.

"Cánh hồng đỏ ?" Chúng thốt lên; "có điên không vậy!" Mối Xanh lăn ra cười.

Nhưng Sơn Ca hiểu rõ u uẩn của Một Sách, nàng ngồi yên lặng trên cành sồi, thả hồn vào bí ẩn của Tình Yêu.

Nàng vỗ đôi cánh nâu trắng lên không trung. Tựa chiếc bóng, nàng vun vút bay vào Lạc Viên.

Giữa bãi cỏ là cội hồng thật duyên dáng.

"Hãy cho tôi 1 nụ hồng đỏ," Sơn Ca van lơn, "và tôi sẽ hát cho ngài nghe bài ca ngọt ngào nhất."

Nhưng Cây lắc đầu.

"Hoa của tôi lại màu Trắng," hấn trả lời "trắng như bột biển, trắng hơn tuyết băng đỉnh núi. Nhưng hãy đến hỏi người anh em của tôi ở cạnh Đồng Hồ, có thể người ấy cho bạn nụ hoa bạn muốn."

Và Sơn Ca bay đến cụm nọ.

"Hãy cho tôi 1 nụ hồng đỏ," Sơn Ca cầu khẩn, "và tôi sẽ hát cho ngài nghe bài ca ngọt ngào nhất."

Nhưng Cây lắc đầu.

"Hoa tôi lại màu Vàng," hấn trả lời "vàng tựa tóc mỹ nhân ngư ngự trị trên ngai vàng, vàng hơn cả loài thủy tiên vàng nở rộ trên đồng cỏ trước khi loài người đem lưới liềm ghé thăm. Nhưng bạn hãy đến người anh em ở dưới cửa sổ Mọt Sách, có thể người

anh em ấy cho bạn nụ hoa bạn ao ước."

Và Sơn Ca bay đến cụm nọ.

"Hãy cho tôi 1 nụ hồng đỏ," Sơn Ca cầu khẩn, "và tôi sẽ hát cho ngài nghe bài ca ngọt ngào nhất."

Nhưng Cây lắc đầu.

"Hoa tôi màu Đỏ," hấn trả lời, "đỏ tựa đôi chân bồ câu, đỏ hơn những tàn lá san hô ẩn hiện dưới sóng. Nhưng mùa đông đã bóp nghẹt đường tĩnh mạch, sương giá cắt hết nụ, và cơn bão đã lấy đi những cành non, thế nên tôi không có gì để tặng bạn cho đến năm sau."

"Chỉ một nụ thôi," Sơn Ca năn nỉ, "chỉ một nụ thôi! Có cách nào không?"

"Có chứ," Cây trả lời, "nhưng đau thương đến nỗi tôi không muốn nói bạn nghe."

"Nói cho tôi nghe đi," Sơn Ca reo lên, "Tôi không ngán đâu."

"Nếu bạn muốn nụ Hồng Đỏ," Cây nói, "bạn phải dùng âm tơ của Trăng, trộn lẫn máu tươi của bạn. Bạn sẽ phải hát với lồng ngực để sát cạnh gai nhọn. Hát trọn một đêm, và để gai nhọn đâm nát vào trái tim bạn, để máu nguồn chạy vào tĩnh mạch tôi biến thành máu tôi."

"Cái chết là cái giá cũng xứng đáng cho một nụ Hồng Đỏ," Sơn Ca thản nhiên trả lời, "sự sống cũng rất ư là thân mến với muôn loài. Ngồi bên rừng xanh, ngắm mặt trời vàng, cùng trăng ngọc lăn tròn qua ôi sao lộng lẫy. Hương hoa chuông và hoa chanh nở trong góc vườn ôi sao ngọt ngào. Tình Yêu mãi mãi, dù đời sống có ngừng lại, trái tim loài chim có đáng là gì so với trái tim loài người?"

Xòe rộng đôi cánh nâu bay bổng lên. Sơn Ca lượn quanh mảnh vườn như chiếc bóng, nghiêng nghiêng làm chiếc bóng qua khu rừng nhỏ.

Một Sách vẫn nằm thừ ra trên bãi cỏ. Trên đôi mắt đẹp vẫn chưa khô dòng nước mắt.

"Hãy vui lên," Sơn Ca reo, "sống trong hạnh phúc đi; anh sẽ có nụ Hồng Đỏ. Tôi sẽ nhuộm máu tim tôi vào tơ Trăng. Tôi chỉ xin

bạn một ân huệ là bạn sẽ đẹp duyên cùng người chân tình, vì Tình Yêu sáng suốt hơn Triết Lý, vì nàng là trí tuệ, oai hùng hơn Quyền Lực, vì chàng là sức sống. Đôi cánh rực rỡ nồng nàn là hình hài Tình Yêu. Đôi môi chàng ngọt tựa mật, thơm tho hương trầm.

Một Sách từ bãi cỏ ngơ ngác nhìn lên, nghe ngóng, nhưng gã chẳng hiểu gì cả. Những quyển sách kia chưa bao giờ có ai đề cập đến ý tưởng vừa lọt vào tai hắn.

Nhưng Sồi thấm hiểu và xót xa, vì niềm yêu mến Sơn Ca với chiếc tổ nhỏ được kết trên ngón Sồi.

"Xin em hát cho anh nghe bài ca cuối cùng," Sồi thì thầm; "anh sẽ rất cô đơn khi vắng em."

Sơn Ca cao giọng líu lo nồng nàn men rượu tắm.

Vừa nghe Sơn Ca hát xong, Một Sách đứng dậy lôi trong túi ra tập giấy và cây bút.

"Nó có hình dạng," gã vừa lẩm bẩm vừa bước vào khu rừng nhỏ -- "khó mà lẫn lộn với loài chim khác; nó có tình cảm không ?

Chắc là không đâu. Nó tựa như người cuồng điên trong nghệ thuật; có đủ cung cách, chỉ thiếu niềm thiết tha. Chẳng bao giờ nó sẽ hy sinh cho ai. Nó chỉ đắm đuối trong âm điệu, và ai cũng biết nó rất ích kỷ. Nhưng phải công nhận giọng ca của nó tuyệt vời. Tiếc thay điều đó chẳng mang đến lợi lộc gì, chẳng nghĩa lý gì, chẳng làm được trò trống gì!" Gã trở về phòng, nằm trên nệm và suy tư về người yêu. Hắn đi vào giấc ngủ hồi nào không hay.

Khi thấy Trăng lấp ló trong màn đêm, Sơn Ca cất cánh đến cảnh Hồng, ôm ghì buồng ngực vào gai nhọn. Nàng hát cả đêm từ tình ca này đến hạnh khúc kia. Sau mỗi bài, chiếc gai nhọn lại xuyên vào sâu hơn và sâu hơn vào trái tim để nguồn máu lẫn lẫn vào cội hoa. Ánh trăng lạnh nghiêng xuống.

Nàng hoan tưng tình đầu trong trái tim 2 đứa trẻ thơ. Ở kia, cánh hồng dần đỏ hồng từng cánh sau từng bài hát tiếp lời ca. Sơn Ca dần lịm đi tựa vùng khói trên mặt hồ -- lịm dần đi dưới đôi chân bình minh.

Cội Hồng thét lên bảo Sơn Ca ôm ngọn gai chặt hơn nữa. "Ghì sát hơn, Sơn Ca bé bỏng, nếu bình minh đến sẽ làm hồng đi nụ Hồng Đỏ chưa được hoàn thành."

Sơn Ca vâng lời, ôm chặt lấy ngọn gai, cùng ca giọng hơn sau từng ca khúc, vì đến lúc hoan tụng nguồn khởi đầu sữa mật đam mê trong lòng Chàng và Nàng.

Lá hồng cũng dần ửng hồng tựa như niêm e thẹn trên đôi má người trinh nữ đón nụ hôn đầu của người yêu. Gai vẫn chưa cứa vào được tâm trái tim, nên những cánh nhỏ giữa nụ vẫn là màu trắng của trăng.

"Ghi sát hơn, Sơn Ca bé bỏng, nếu bình minh đến sẽ làm hồng đi nụ Hồng Đỏ chưa được hoàn thành."

Sơn Ca dùng hết sức ôm chặt ngọn gai vào sâu hơn. Chợt nổi đau vô tận xé tan hình hài nàng. Đắng, đắng sao niêm thống khổ, tiếng hát cứ cao vút lên, cao vút lên trong lời hoan tụng Tình Yêu nương vào Cái Chết đi vào Vĩnh Cửu, vì nơi Tình Yêu an nghỉ không phải là những nấm mộ hoang.

Nụ Hồng Đỏ thẩm nét đẹp ánh sáng bình minh. Giữa tâm hoa rực rỡ trong vắt viên hồng ngọc.

Giọng Sơn Ca yếu dần, đôi cánh giật giật, đôi mắt là làn nước long lanh. Bài ca dần nhỏ đi sau từng tiếng nấc.

Gom hết tàn hơi, Sơn Ca phát lên âm giai lạ. Trăng nghe thấy, chẳng màng ánh bình minh nghiêng xuống lắng nghe. Nụ Hồng Đỏ nghe thấy, rùng mình lên trong ngây ngất, mở từng cánh trong bầu trời lạnh giá. Âm giai vọng xa đến từng hang hốc ngọn núi kia, đánh thức những gã chần cừ đang say sưa giấc mộng. Nó loang vào giòng sông, tan vào biển rộng.

"Nhìn kia! Nhìn kia!" Cội Hồng reo lên, "nụ Hồng Đỏ đã được hoàn thành"; nhưng Sơn Ca nằm im lìm chẳng trả lời. Giữa trái tim còn lồi lên một cạnh gai rất nhọn.

Giữa trưa, Một Sách thức giấc, ra mở cửa sổ nhìn ra.

"Ô! trúng số rồi!" hấn la toáng lên; "đây là lô độc đắc! Ta chưa bao giờ nhìn thấy nụ hoa nào đẹp như vậy trong suốt cuộc đời ta. Đẹp quá! Chắc là phải có danh tự trong quyển tự điển cổ xưa"; hấn nhào ra cắt.

Nắm chặt trong tay, hấn vội vàng chạy đến nhà nàng.

"Em hứa là sẽ trong vòng tay anh nếu anh đem đến em nụ Hồng Đỏ," Một Sách cuồng dại. "Đây là nụ Hồng đỏ nhất em có thể có

trong cõi nhân gian này. Em đính lên áo cạnh tim em, và khi chúng ta luân vũ, nụ hoa này sẽ nói lên tình yêu anh dành trọn vẹn cho em."

Nàng xịu mặt xuống.

"Em sợ là nó không hợp với áo dạ hội của em," nàng trả lời; "và lại, chiều hôm qua cháu trai bá tước đã trao tặng em những vòng vàng châu báu, ai ai cũng trân trọng hơn là những nụ hoa."

"Dựa trên lời em nói, em là kẻ vô ơn," Mọt Sách gầm gừ; hắn vứt cánh hoa xuống đất, rơi vào rãnh nước. Chiếc xe bò vô tình lăn bánh lên.

"Vô ơn!" nàng lớn tiếng. "Để tôi nói cho anh nghe, anh là kẻ tồi bại; còn nữa, anh là cái thá gì ? Chỉ là con Mọt Sách. Cả đến một đồng anh chưa chắc đã có nữa là!"; nói xong, cô nàng nguây nguây vào nhà sập cửa lại.

"Tình Yêu sao lại điên rồ thế nhỉ," Mọt Sách vừa đi vừa lầm bầm. "Trị giá của nó chỉ đáng nửa so với Luận Lý, vì nó chẳng minh chứng được điều gì, chỉ láo lếu phỏng đoán những điều chưa chắc đã thành sự thật, làm mù quáng đôi mắt con người.

Hảo huyền, thời buổi này thực tế là tất cả. Trở lại thế giới Triết Học và Thần Học là phải đạo nhất."

Và ... hắn trở lại phòng riêng, phúi bụi một quyển kinh lấy ra từ trên kệ, ngồi xuống chìm đắm trong dòng chữ.